

ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΗΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ "ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ"

ΕΡΟΣ Γ'. || ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ τῇ 7 Δεκεμβρίου 1913 || ΑΡΙΘ. 140

«Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ, Μὴ κλαῖς· καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆ· σοροῦ· οἱ δὲ βαστάζοντες ἕστησαν· καὶ εἶπε, Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι, καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.
(Λουκ. Ζ', 13—15).

ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΡΟΛΟΓΙΑΣ

B'.

Οὐχὶ δι' ὕβρεων καὶ αἰσχρολογίας, ἀλλὰ διὰ λέξεων καὶ φράσεων αἵτινες ἐκδηλοῦσι μὲν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀδημονίαν των, δὲν προσβάλλουσι δὲ τὰ χρηστὰ ἢ ἡ ἐκείνων πρὸς οὓς δεόν νὰ ἐκδηλωθῇ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργή. Πατέρες καὶ Μητέρες μὴ δίδετε κακὸν παράδειγμα εἰς τὰ τέκνα Σας ἀλληλοὑβρίζοντες, ἵνα μὴ ἐξαχρειώσητε αὐτὰ καὶ φθειρήτε τὰς ἀπαλὰς αὐτῶν ψυχάς.

Οἱ πλείστοι νομίζομεν, ὅτι τὸ νὰ ἐκφέρωμεν ὕβριν ἢ λοιδορίαν τινά, εἶνε μῆδαμῶν πρᾶγμα καὶ ἄσημαντον καὶ ἀνάξιον προσοχῆς, οὐχ οὕτως ὁμως σκέπτεται ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς θὰ λάβῃ ὑπόψιν ἐν τῇ Δευτέρᾳ Αὐτοῦ παρουσίᾳ οὐχὶ μόνον τὰς πράξεις μας, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς λόγους μας, οὐχὶ μόνον τοὺς σπουδαίους καὶ πολυσημάντους, ἀλλὰ καὶ τοὺς πλέον, ἀσημάντους καὶ μηδαμνοὺς. Περὶ τούτου μᾶς διαβεβαίωσεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς λέγων ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ Του: «λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἔργον, ὃ ἐὰν λαλήσω-

σιν οἱ ἄνθρωποι ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου, καταδικασθήσῃ» (Ματθ. 12, 36). Ἐναλογησθήτε ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῷ ἀδεκάστῳ αὐτοῦ δικαστηρίῳ θέλει ζητήσει λόγον παρ' ἡμῶν καὶ διὰ πάντα λόγον ὅστις μάτην καὶ ἀσκοπῶς ἄνευ ἀφορμῆς ἐλέχθη. Κρίνατε λοιπὸν πόσον δυσάρεστοι καὶ προσβλητικοὶ διὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰ. Χριστὸν εἶνε λόγοι ὕβριστικοί, αἰσχροί, ἀναιδέεις καὶ ἀνήθικοι, ἀσυστούτως ἐκστομιζόμενοι παρὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ πόσον λυπηρὸν καὶ φοβερὸν θὰ ἦναι τότε ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ δικαστηρίῳ νὰ ἀπαντῶμεν εἰς Ἐκεῖνον ὅστις οὐδεμία ὥρα ἢ στιγμή δὲν παρέρχεται, ὥστε νὰ μὴ ἐξυβρισθῇ καὶ ἀσυστούτως λοιδορηθῇ παρ' ἐκείνων δι' οὓς καὶ σταυρικὸν ὑπέστη θάνατον ἵνα αὐτοὺς ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ κατάρτας ἐλευθερώσῃ.

Ἡ γλώσσα ἢ μᾶλλον ὁ προφορικὸς λόγος εἶνε δῶρον Θεοῦ

ἐξαιρετικῶς δωρηθὲν ὑπ' Αὐτοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως διακρίνηται ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, ἐδόθη δ' ὑμῖν ἵνα χρησιμοποιῶμεν αὐτὸν πρὸς δοξολογίαν καὶ ὕμνολογίαν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ σύμπαντος τοῦ ὄρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου, ἵνα ἐκδηλώμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀναφέρωμεν τὰς προσευχὰς καὶ δεήσεις μας πρὸς Αὐτὸν καὶ διατυπῶνόμεν τὰ αἰτήματα ἡμῶν, ἵνα ἀνακοινῶμεν ἀλλήλοις τὰς σκέψεις, τὰ αἰσθήματα, καὶ τὰς ἐπιθυμίας μας πρὸς κοινὸν καλόν.

Διὰ τοῦτο τὸ νὰ χρησιμοποιῶμεν τὴν γλῶσσαν, τὸ τοσοῦτον ὑψηλὸν τοῦ Θεοῦ δῶρον εἰς ὕβρεις, λοιδορίας καὶ αἰσχρολογίας, τοῦτο εἶνε μὴ μεγάλη κατὰχρησις ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ ἀνταξία μεγάλης τιμωρᾶς ἐκ μέρους τοῦ δωρητοῦ τοῦ ἐν λόγῳ δῶρου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκτὸς τούτου ὁ ὕβριστὴς καὶ αἰσχρολόγος σκανδαλίζει διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος τοὺς μικρότερους καὶ ἀσυναίσθητους τοὺς ὀδηγεῖ ὥστε κατ' ἀπομίμησιν αὐτοῦ νὰ ἐκστομιζῶσι διὰ τῆς γλώσσης των ὕβρεις, αἰσχρολογίας καὶ κακολογίας τοιοντοτρόπως, προσθέτει ἁμαρτίαν ἐπὶ ἁμαρτίας καὶ συνεπῶς διττῶς κινδυνεύει ἕνοχος ἐνώπιον Θεοῦ καὶ διττὴν ἐφ' ἑαυτὸν ἔλκει τιμωρίαν τοῦ Θεοῦ. Ἴδου πῶς περι-

γράφει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος τὴν κακολογίαν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς: «ἡ γλῶσσα λέγει μικρὸν μέλος ἐστὶ, καὶ μεγαλαυχεῖ, ἰδοὺ ὀλίγον πῦρ ἤλικην ὑλὴν ἀνάπτει καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας, οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἢ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γενένης, πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἐρπετῶν τε καὶ ἐσθίων δαμάσκει καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται δαμάσαι· ἀκατάσχετον γὰρ κακόν, μεστὴ ἰοῦ θανάτου φλόγρον. (Ἰακωβ. 3, 5—8) Ὁ δὲ Ἀπόστολος Πέτρος διδάσκει ὅτι ἐκ τῆς γλώσσης ἡμῶν ἐξαρχεῖται κατὰ πολὺ καὶ ἡ εἰτυχία καὶ ἡ δυστυχία μας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἡ εὐδαιμονία καὶ κακοδαιμονία μας ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ μετὰ θάνατον.» Ὁ θέλων, λέγει, ζῶν ἀγαπᾶν καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς, πεινάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ, καὶ χεῖλη αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλήσῃ δόλον (1 Πέτρ. 3, 10—11).

Διὰ τῆς γλώσσης προσευχόμεθα πρὸς τὸν Θεὸν εὐλογοῦμεν καὶ ὕμνολογοῦμεν Αὐτόν, αἰτούμεθα παρ' Αὐτοῦ ἔλεος καὶ βοήθειαν, διὰ τοῦ στόματος μεταλαμβάνομεν τῶν ἀχράντων μυστηρίων τοῦ Σώματος δηλ. καὶ

Αἵματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς γλώσσης καὶ τοῦ αὐτοῦ στόματος ὑβρίζομεν, λοιδοροῦμεν, καταρῶμεθα βλασφημοῦμεν καὶ κακολογοῦμεν καὶ Θεὸν τὸν πλάστην μας καὶ τὸν πλησίον τὸν ἀδελφόν μας κατὰ πνεῦμα. «Διὰ τῆς γλώσσης λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρῶμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα». (Ἰακ. 3, 8—10). Διὰ τοῦτο καὶ προσευχαί καὶ δεήσεις καὶ ὕμνοι καὶ αἰτήσεις δὲν εἶνε εὐπρόσδεκτοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὅταν ἐκφέρονται ὑπὸ γλώσσης καὶ ἐκτομιζόνται ἀπὸ στόματα μεμολυσμένα ὑπὸ τῆς κακῆς συνηθείας τοῦ ὑβρίζειν, κακολογεῖν καὶ ἀσχρολογεῖν. Εἰς τιαυ-

τα μεμολυσμένα στόματα καὶ ἡ μετάληψις τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ τιμίον Αἵματος τοῦ Χριστοῦ παύουσι γὰ καθίστανται ζωσποιά καὶ εὐεργετικά. Ἄς θέσωμεν λοιπὸν φυλακὴν εἰς τὸ στόμα ἡμῶν καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη ἡμῶν. (Ψαλμ. 140 3) καὶ ἄς προσπαθῆσωμεν γὰ μὴ λέγωσι τὰ στόματα ἡμῶν καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν γὰ μὴ λαλῆ λόγους ὑβριστικούς, λόγους κενούς καὶ ματαίους, ἀλλ' ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἄς δοξολογῶμεν καὶ ὕμνοлогῶμεν τὸν Ὑψιστον Θεὸν καὶ Πατέρα ἡμῶν, ἵνα τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ ἔχωμεν τῶν δὲ ὁμοίων μας ἀνθρώπων ἄς προκαλῶμεν τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν διὰ τῆς γλυκειᾶς γλώσσης διὰ τῶν καλῶν καὶ χρηστῶν λόγων.

† Ὁ Ξανθοπόλεος ἈΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ "ΙΕΡΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ"

Τὰ Τυπογραφεῖα τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου», τῶν ὁποίων τὸ προῖον τῶν κερδῶν διατίθεται ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ κηρύγματος, πλουτισθέντα διὰ στοιχείων καὶ παντὸς εἶδους μηχανημάτων, ἀναλαμβάνουσι πᾶν εἶδος τυπογραφικῆς ἐργασίας εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμού.

Παρακαλοῦνται τὰ ἐντιμα μέλη τῆς «Εὐσεβείας», αἱ Κοινότητες, Ἐκκλησίαι καὶ τὰ διάφορα Σωματεῖα τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὅπως δίδωσι τὰς τυπογραφικὰς τῶν ἐργασίας εἰς τὰ ἐν λόγῳ Τυπογραφεῖα καὶ συντελῶσιν οὕτω εἰς τὴν πλουσιωτέραν διάδοσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ συγχρόνως αἱ παραγγελίαι τῶν θὰ ἐκτελῶνται ταχέως καὶ μὲ τιμὰς συμφερωτέρας ἀπὸ δὲ τὰ ἄλλα τυπογραφεῖα.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΤΗΣ

Ἀντὶ πάσης ἀπακρίσεως πρὸς τοὺς παρ' ἡμῶν θιασώτας τοῦ ἐλευθέρου γάμου ψέξαντος ἡμᾶς διότι εἰς τὸ περὶ «Νέας Ἠθικῆς» ἄρθρον μας (Ἱερός Πολυκάρπος ἀρθ. 136) ἐπερημύνθημεν τῶν περὶ γάμου χριστιανικῶν διδασκαλιῶν, παραθέτομεν τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ ἱατρικῷ δελτίῳ τῆς Λυών, τὸν παρελθόντα Αὐγούστον, ὑπὸ τοῦ διακεκομένου καθηγητοῦ ἱατροῦ Ε.Π. Μοράτ.

Σοβαρὰ κριεῖς, ἐκ τῶν μᾶλλον ἀνησυχητικῶν, ἀπειλεῖ τὴν φυλὴν καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν. Κυριολεκτικῶς καὶ κατὰ τὴν θλιβερωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν ὑπόχονοι πλέον παιδία, διότι τοῦτο μὲν ἀποθησκουοὶ πολλά, τοῦτο δὲ δὲν γεννῶνται ἀρκετὰ. Ὑγιεινολόγοι, ἱατροί, νομοθέται, οἰκονομολόγοι, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ, κατὰ τὴν ἴδιαν ταῖς ἀποψιν ἕκαστος ἀνησυχῶσι διὰ καίστας ἐπραγμάτων, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον ἐπιβαρυντικὰ ὑάγην ἐπερχόμενα. Ἡδὴ πρὸ πολλοῦ κατέγινα πολλοὶ γὰ ἱποδείξωσι φάρμακα κατὰ δυστυχῆματος τόσον προφανοῦς. Ἐπιτροπαὶ συνήλθον, σύνδεσμοι ἐσηματίσθησαν, σχέδια διάφορα ἐφιλοτεχνήθησαν μετ' ἐπιμελείας προέτειναν ἀνοικοδόμησιν νοσοκομείων παιδικῶν καὶ διαφόρων ἰδρυμάτων πολυπληθεῖς θεομοὶ ἀποβλέποντες εἰς τὴν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ὑγιεινὴν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον ἐπισταμένων μελετῶν καὶ προτάσεων

αἰτινες ὑπεβλήθησαν ἢ ἀπηνυθύνθησαν εἰς τε τὰς ἐπαρχιακάς καὶ κεντρικάς ἀρχάς.

Ὁ ζῆλος καὶ ἡ προσορατικότης αὐτῆς εἶναι ἐπιεικῆ βεβαίως. Τὸ μόνον κακὸν ἔγκειται εἰς τὸ δι' ἀτενίζουσιν εἰς ἐν μόνον σημεῖον τοῦ ζητήματος, αἱ μάλιστα οὐχὶ εἰς τὸ οὐδαιώδεστον. Ἡ ἐκ τοῦ θαιαίου σωτηρία ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων τέκνων ἀποτελεῖ τὸ πρῶτιστον καθῆκον κοινωνίας πεπολιτισμένης, θὰ ἦτο ὁμοῦς πλάγη γὰ πιστεύσῃ κανεῖς δι' ἡ σωτηρία αὐτῆς ὅλη κατ' ἀνάγκην εἶναι κέρος διὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ πληθυσμοῦ. Φαίνεται δι' ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀποτελεῖ ἀμετάβλητόν τι, ἐπιτὸς τοῦ ὁποίου ἐνεργοῦσι παράγοντες, οἵτινες ἐργάζονται ἐπιδρωντες ἐπ' ἀλλήλων, διότι αἱ γεννήσεις παρεμβάλλονται ἵνα ἀναπληρώσωσι τοὺς θανάτους, εἰς τὸν ὅσον μεταβλητὸν ὑπὸ δρῶν δὲν εἶναι δὲ βέβαιον δι' αἱ διατηρηθεῖσαι μονάδες ἔχουσι πάντοτε τὴν ἀξίαν τῶν μονάδων, τῶν ὁποίων παρημποδισθῆ ἢ γέννησις.

Ἡ φιλόανθρωπος ἰδέα τῆς προστασίας τῆς ἀφειλομένης εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀναπήρους, προελθούσα ἐκ τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς ἀντιλήψεως δὲν ἔχει δυστυχῶς τὴν ἐπινορητικὴν δύναμιν τὴν ὅποیان ἀποδίδει εἰς αὐτὴν ἡ τοιαύτη φιλόανθρωπος χριστιανικὴ ἀντιλήψις, ὃ δ' ἔγωγισμὸς τοῦ ἀιόμου εὐκολώτατα συμμετέχει εὐρέως εἰς τὴν χρωκοπίαν τῆς φυλῆς. Ἐπὶ τοιαύτης καταφειρείας γνωστὸν διὰ τὰ παράγματα ἐξωθούνται εἰς τὸ ἔπακρον, διότι ἀπαξ δεκτῆς γενομένης τοιαύτης ἀρχῆς γὰρ περιθάλπονται μὲν οἱ γεννηθέντες ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ὦσι γὰρ κόπηται ὅμως ὁ δρόμος τῶν γεννήσεων καὶ γὰρ διαπαύεται οὕτως ἀσκόπως πολύτιμος ζωικότης, τὰ ἀπλοῦκα πνεύματα οὐδαμῶς διατάζουσι γὰρ ἐξαγάγῃ τὰ ἔσχατα συμπεράσματα: καὶ καθ' ὃν τρόπον ἐκ τῆς πρὸς τὴν εἰρήνην εὐγενοῦς ἀγάπης τῶν ἀσπῶν, ἡ λαϊκὴ μῦξα βαίνει εὐθὺς πρὸς τὸν ἀντιμιλιταρισμὸν καθ' ὅμοιον τρόπον, ὃ περιορισμὸς τῶν γεννήσεων, παρὰ τῷ λαῷ, δὲν διπλοδορομεῖ ὡς πρὸς τὰ χρησιμοποίητα πρὸς τοῦτο μέσα.

Ἐσκέφθη πολλὰκις, ὅπως καὶ ὅσοι μέλλοσι γὰρ ἀναγνώσοι τὰς γραμμὰς ταύτας, τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα φρονῶ διὰ τίποτε δὲν πρέπει γὰρ παραμεληθῆναι ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ, ἀλλὰ πᾶν μέτρον μεταρρυθμιστικὸν δὲν θὰ εἴχε καμμίαν ἀποτελεσματικότητα εἰμὴ ἐφ' ὅσον θὰ εἴχεν ἠθικὴν σημασίαν ὅσον καὶ τεχνικὴν.

Ἐλάχιστα αἷτια εἶναι ἐπιδεικτικὰ σπουδαιοτάτων ἀποτελεσμάτων, ὅταν ἀναχωρῶσιν ἀπὸ τοιαύτης ἐμπνεύσεως.

Εἰδικῶς εἰς τὸ ζήτημα τῶν γεννήσεων, οὐδεὶς σχετιζόμενος ἀμέσως ἢ ἐμμέσως πρὸς τὴν ἡμετέραν λατρικὴν τέχνην, ἔχει κοινωνικὸν καθήκον ἀμεσώτερον, σπουδαιότερον καὶ ὑπέχον μεγαλειότερον εὐθύνην ὅσον ἡ μάϊα. Ἐἶναι ἀνωφελὲς γὰρ ἐπιμεινόμεν ἐπὶ τοῦ σχιμελοῦ τούτου. Τὴ γὰρ δώσωμεν εἰς τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἐνόρκου μαίας, καὶ χωρὶς αὐτῆς γὰρ ἐξέλθη ποσῶς τῶν ιδιοτήτων τῆς, τὴν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον δυνατὴν ἠθικὴν ἀξίαν ἀποτελεῖ, οὐδεὶς περὶ τούτου θέλει ἀντίτειπει, σκοπὸν πρὸς δὲν ὀφειλομένην γὰρ τεινόμεν εἰς ἴσον βαθμὸν πρὸς διὰ γίνεταί διὰ τὸ λατρικὸν σῶμα καὶ διὰ τῶν μέσων τὰ ὅποια ἤθειον φανῆναι τὰ καταλληλότερα».

Πρὸ τοῦ βαράθρου, τὸ ὅποιον ἀπειλεῖ τὴν γαλλικὴν φυλὴν, παρὰ τὰ κολοσοαῖα πλοῦτη αὐτῆς, ὃ διαπρεπὴς λατρός εὐδ' ὀκει λυσιτελεῖς φάρμακον τὴν ἠθικοποίησιν τῶν μαϊῶν. Φρονοῦμεν δ' ὅμως διὰ ἀπέναντι τῆς χαλαρώσεως τῶν οἰκογενειαζῶν δεσμῶν ἢ ἠθικοποιήσεως τῶν μαϊῶν θέλει ἐγειρεῖ λιαν ἀσθενεῖς καὶ ἐκόλωτος ἀνατιροπέμων πρόχρημα. Ἢ πιστὸς εἰς τὴν θέλειαν Προνοίαν καὶ ἡ μετ' ἔγκατεροῦσεως ἀνάληψις τῶν μητρικῶν βαρῶν ἤθειεν εἰσθαι λυσιτελέστερον κατὰ τοῦ ἐκφυλισμοῦ φάρμακον. Βεβαίως ἡ φιλόανθρωπος

χριστιανικὴ ἀντιλήψις καθ' ἣν εἴμεθα ὑπόχρεοι γὰρ ἐνδύομεν τοὺς γυμνοὺς, γὰρ τρέφωμεν τοὺς πεινῶντας, γὰρ ἐπισκεπτόμεθα τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἐν φυλακῇ, εἴε ἐργον θεάρεστον, ἀλλ' ἡ ὑγιὴς χριστιανικὴ διδασκαλία οὐδαμῶς περιορίζει τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην εἰς τὴν ἰδρῶσιν νοσοκομείων, λωβοκομείων, λεπροκομείων καὶ διάφορων ἄλλων -κομείων, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἐνδελεχῆ κατὰ τοῦ κακοῦ προληπτικὴν μέριμναν. Ὅταν δ' ὅλων οἱ προοπάθειαι τεῖνωσι γὰρ καταστήσωσι τοὺς ἀνθρώπους τοιούτους ὥστε γὰρ μὴ ἔχωσιν ἀνάγκην τῶν διαφορῶν -κομείων, χάριν τῶν ὀποίων διατίθενται τόσον ὑπέρογκα ποσὰ πρὸς περιθάλψιν τῶν ναυαγίων τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀποκημάτων τῆς ἁμαρτίας, τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν, τότε ἀναμφιβόλως ἡ ὑγιὴς καὶ σφριγῶσα μερὶς τῆς κοινωνίας θὰ πολλαπλασιάζηται καὶ αἱ διάφοροι φυλαὶ καὶ ἐθνικότητες δὲν θὰ ἔχωσι γὰρ ἀντιμετωπίζωσι τόσον τρομακτικὰ προβλήματα, ἀποτελοῦντα ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου. Ἰδοὺ διατὶ ἡ δωρεὰ τοῦ ἀναμαρμαρώσαντος τὸ στάδιον διὰ ἐσπᾶντας ἑκατομμυρίων καὶ συντελέσαντος οὕτως ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς γυμναστικῆς εἰς τὰ σχολεῖα, καὶ τῆς ἰδρύσεως ἀθλητικῶν σωματείων, διότι ἄλλως τὸ στάδιον θὰ ἦτο περιττὴ πολυτέλεια, εἶναι περισσώτερον εὐλογητὴ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας δωρεὰς καθ' ὅσον συνετέλεσε γὰρ μορφωθῆναι

γενεὰ εὐρωστος, ὁωμαλέα, εὐψυχος εὐθαροῦς, αἰσιόδοξος, καρτερικὴ καὶ ἱκανὴ γὰρ ἀντιμετωπίζη τοὺς κινδύνους. Προσετέθη εἰς ταῦτα τὸ ἕτερον μέρος τῆς δωρεᾶς πρὸς δημιουργίαν ἀνδρῶν ἱκανῶν γὰρ δηγήσωσιν ἀποτελεσματικῶς τὴν εὐψυχον καὶ αἰσιόδοξον ταύτην γενεὰν εἰς τοὺς ἡρωισμοὺς, ἤλθε συνεπικουρος καὶ ἡ προμήθεια τῶν τελειότερων ὀργάνων τῆς ἐπιτυχίας καὶ οὕτως ἐν μικρῷ χρονικῷ σχετικῶς διαστήματι ἐπετεύχθησαν ἀποτελέσματα ἐκπληξάντα τὸν κόσμον: οὕτως ἐγένετο ἡ νεκροδόσασις λαοῦ θεωρουμένου ὡς ἀπολέσαντος τὴν ζωικότητα καὶ τὰ εὐγενῆ χαρακτηριστικὰ τῶν πατέρων του. Ἄνευ τῆς τοιαύτης προληπτικῆς ἀγάπης, ἥτις τόσον σκοπιμῶς διέθηκε τὰ ἀγαθὰ τῆς, πιθανὸν ὀλοεῖς τινεῖς γὰρ ἀπέκτων μεγαλοπρεπῆ μέγαρα νοσοκομείων, φρενοκομείων καὶ λοιπῶν -κομείων, πλὴν ὄχι μία ἢ δύο ἢ καὶ πλεονεες μεγαλοφυῖαι πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ, ἀλλὰ καὶ ἑκατοντάδες μεγαλοφυῶν δὲν θὰ κατώρθουν ὅσα κατωρθώθησαν, διότι στήθη ἰέων εὐρώστων καὶ εὐψύχων ἔπρεπε γὰρ προταχθῶσιν οὐχὶ δὲ φθισικοὶ, ἀλκοολικοὶ, φρενοβλαβεῖς καὶ ἡ λοιπὴ χορεία τῶν ναυαγίων τῆς ζωῆς. Ἄν δὲ διὰ καταλήλου διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεολαίας δυναθῶμεν γὰρ καταστήσωμεν ταύτην ἐγκρατῆ καὶ εὐρωστον, μὲ ψυχὴν πεπρωκισμένην διὰ τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ μὲ σώματα ἡρόκλεια τότε δὲν θὰ λείψωσι μὲν ἀιμαγιβῶ

λαὸς τὰ φιланθρωπικὰ καταστήματα ἀλλὰ θὰ ἀλλάξωσιν ὄνομα καὶ θὰ λέγονται ἄουλα τῶν ἀπομάχων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πᾶς διερχόμενος θὰ ἀποκαλύπτηται ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοιοῦτους ἐργάτας τόσο ἐκπάλου μεγαλείου.

Δυστυχῶς ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων εἶναι τοιαύτη ὥστε διὰ ψυχολογικούς λόγους, ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ πότος καὶ ἡ ἐκ τῶν ἀσθενειῶν ταλαιπωρία εἶναι συχνὴ καὶ δὴ εἰς τοὺς ἐκδηδητημένους πλουτοκράτας, συγγελεῖ τὰ ἰδρῦνται καταρῦγια τῶν ἰαυαγίων τῆς ζωῆς διότι ὁ ποιῶν ἐνόχως ἀντιλαμβάνεται τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου καὶ συμπαθῶν ἀνοίγει τὸ βάλαντιόν του μάλιστα κατὰ τὴν τελευταίαν σιγμὴν τοῦ θανάτου ὅποτε ὁ πόθος τῆς ζωῆς ἐμβάλλει εἰς αὐτὸν ζωηρότερον τὴν ἀγάπην αὐτῆς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ὁ σφριγῶν, ὡς αἰσιοδοξότερος, ἰωθρότερον σκέπτεται διὰ τὴν εἰς τοὺς ἄλλους μετάδοσιν τοῦ τοιοῦτου ἀγαθοῦ του.

Δὲν πρέπει ὅμως εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο νὰ χωρῇ ἀπαισιοδοξία, διότι θᾶτιον ἢ βράδιον ὁ υγιὴς νοῦς θὰ ὑπεριχύσῃ καὶ θὰ δοθῇ τοιαύτη κατεύθυνσις ὥστε νὰ μὴ ἔχωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀνάγκην περιθάλψεων, ἀλλὰ νὰ εἶναι παραγωγικοί. Ἐδνυχῶς ἡ ἀλήθεια αὕτη διὰ τῶν ἐνεργειῶν μητροπόλεως τῆς ἐδδνυκρίας τοῦ ἁγίου Σμύρνης ἤρchiσε νὰ κατανοῆται καὶ ἐνταῦθα καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν ἀυξάνοντα ὁσημέραι τὰ

σχολεῖα καὶ τὰ γυμναστήρια καὶ τὰ ἄλλα ἐργαστήρια τῆς ψυχικῆς τε καὶ σωματικῆς ἐδρωστίας. Ἰθῆλομεν ὅμως οἱ ἐδφρεῖς Σμυρναῖοι τὰ καταισθήσοι καλλῆτερον τὴν τοιαύτην κατεύθυνσιν καὶ νὰ δώσωσι μείζονα ὄδθῃν καὶ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τόσοσ παρεγνώρισθῃ, ἐννοοῦμεν δὲ τὸ ἐξῆς. Προτιμῶμεν νὰ μὴ ἔχωμεν ἀνάγκην τῆς φιλανθρωπίας καὶ τότε ἄς εἰλεπον καὶ τὰ 50-100 διόματα φιλανθρώπων τοὺς ὁποίους ἀνέδειξαν τρεῖς γενεαί, πληθυσμὸς τοιῦτέστιν ἐνδὸς περιπου ἑκατομμυρίον, παρὰ νὰ κομαρῶναμεν τὰ φιλάνθρωπα καὶ ἰυγενῆ αἰσθήματα μιᾶς δρακὸς μεγάλων ἐδεργῶν. Προτιμῶμεν οἱ χριστιανοὶ μὰς νὰ εἶναι πρακτικώτεροι εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς μορφώσεως τοῦ πληθυσμοῦ οὔτως ὥστε νὰ εἶναι ἀντάρκης καὶ αὐτοσυντήρητος μὴ ἔχων ἀνάγκην τῆς ἐπατείας διὰ νὰ κορέσῃ τὴν πείναν καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς του. Διὰ τοῦτο ἐθλιβημεν καιρῶς δταν εἰδομεν ναυαγούσας τὰς προσπαθείας τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης ἵνα εἰς τοὺς γεωργικούς πληθυσμούς τῆς ἐπαρχίας του δώσῃ τὰ μέσα τῆς βιοπάλης δαυιλῆ καὶ ἀποτελεσματικὰ διὰ τῆς διαδόσεως γεωργικῶν γνώσεων. Οὔτω θὰ ἠῦξανον τὰ ἀγαθὰ καὶ ἡ ἐδρωστία τῆς φυλῆς θὰ ἐπολλαπλασιαζέτο ὁ ἀνακαισίας τὸ στάδιον καὶ κατὰ τοῦτο δὲν καθυστέρησεν ἰδρῦσας τὴν φερῶννυμόν του γεωργικὴν σχολήν. Πῶς νὰ μὴ

θλιβόμεθα τώρα καιρῶς δταν βλέπομεν δι νέοι καὶ νέαι εὔρωστοι καὶ σφριγῶντες διὰ τὰ ἀναποκρινθῶσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ὁποίας καθιστᾷ ἐπιτακτικὰς ἡ ἀκρίβεια τοῦ βίου καὶ ἡ ἀνωτέρα ἀντίληψις τῆς ζωῆς παρὰ τῇ διανοσμένη κοινωρία, μῖνονσιν ἄνευ ἀποκαταστάσεως ἡ καὶ ἀποκαθιστάμενοι μένοσιν ἄκαρποι διὰ τὰ ἱκανοποιήσοσι τὰς ἀπαιτήσεις τῆς φιλασεκείας καὶ ἐδμυγρίας, ἄλλοι δὲ πάλιν φθείροται καὶ ἠθικῶς καὶ σωματικῶς διότι δὲν δύνανται νὰ βαστάσωσι τὰ βάρη τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ εἰς εἰς διὰ τοῦτο μονάδες ἀρηθικαὶ τῆς φυλῆς των ; Ἰνα παραλείψῃ κανεὶς τὰς ἐώλους θεωρίας τῶν βασιλέων τῆς διαοίας παρ᾽ ἡμῖν, αἰσθάνεται φρικτὴν ἔταν ὄψην ἐταστικὸν βλέμμα εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τῶν κατωά-

των στρωμάτων καθὼς καὶ αὐτοῦ τοῦ γεωργικοῦ πληθυσμοῦ τῶν χωρῶν, ἐν οἷς ἡ τε θνησιμότης καὶ ὁ περιορισμὸς τῶν γεννήσεων δίδει ἀπαισταν εἰκόνα τῆς ἠθικῆς καὶ βλικῆς τῶν ἀνθρώπων καταστάσεως. Δίδομεν νύξιν μόνον εἰς τὰ μεγάλα ταῦτα καὶ ζωτικὰ ζητήματα ἐξ ὧν ἐξιστιᾷται τὸ μέλλον τῆς φυλῆς, ἡ δόξα ἢ ἡ καιριασχύνη, διὰ νὰ χροιομεύσωσιν ὡς ἀφορμὴ εἰς τοὺς ἐπαύοντας καὶ τοὺς ἰθύνοντας τῆς κοινῆς γνώμη. ἂν θέλωσι πράγματι νὰ καταστῶσιν εὐλογία καὶ ὄχι κατάρα, διὰ νὰ μὴ σκετιώμεθα ἡμέραν ἱνὰ πῶς θὰ προσλάβωμεν τὴν ἐκ ἐκ τοῦ ἐκφυλισμοῦ κατάπτωσιν μὰς.

Γ. Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

Γραμματεὺς

τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης

ΣΩΤΗΡΙΑ ΛΩΠΟΔΥΤΟΥ

Ἦτο ἡμέρα τῆς ἀνοίξεως πολῦ τερπνῆ, καὶ ὁ κόσμος μόλις ἐγευματίσε διεχύθη ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, μὴ θέλων νὰ στερηθῇ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ὥρας ἡμέρας. Ἄλλοι διηρθύθησαν πρὸς τὸ θέατρον, ἄλλοι πρὸς τὰς ἐξοχὰς, καὶ ἄλλοι πρὸς τὸ κήρυγμα διότι ἦτο ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς. Ἡ αἴδουσα ὄπου θὰ ἐγίνετο

τὸ θερησκευτικὸν μάθημα ἦτο ἀρκετὰ εὐρεῖα, καὶ ἤρχισε βαθμηδὸν νὰ γεμίξῃ. Πρὶν ἀκόμη γείνη ἡ ἐναρξίς τοῦ μαθήματος, τὸ ἀκροατήριον μετ᾽ ἀνανακτῆσεως ἀνέφερεν ἐν θλιβερόν ἐπεσώδιον τὸ ὁποῖον συνέβη πρὸ δλίγου. Δύο νέοι τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης βλέποντες ὅτι ἀρκετοὶ ἀκροαταὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὸ κήρυγμα

ἤρχισαν νὰ καγχᾶζωσι, νὰ ἐκστομί-
ζωσι τὰς χυδαιοτέρας τῶν ὕβρεων
κατὰ τῆς θρησκείας καὶ νὰ ψάλλωσιν
ἐν ἀνήθικον ἄσμα ἀρμόζον εἰς τὰ
χεῖλη μόνον νέων τῶν τριόδων.
Πολλοὶ τοῦ ἀκροατηρίου κατ' ἄρχάς
μὲ μελίχιον τρόπον καὶ ἔπειτα μὲ
αὐστηρότερον τοὺς ἐξηνάγκασαν νὰ
φύγωσιν. Ἐξ αὐτῶν ὁ εἷς ὁ καὶ νε-
ώτερος, ἦτο δρεκτικὸς εἰς τὸς φρά-
σεις του καὶ πολλὴ σκυθρωπότης, καὶ
πρόπον τιμὰ μετανοῶν διὰ τὴν ἀνή-
θικον διαγωγὴν του, ἀλλὰ τί θὰ ἐγί-
νετο σὺν τῷ χρόνῳ; θὰ ἠναγκάζε-
το νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰ ἦθη
καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ συντροφίου του, ὁ
ὁποῖος ἦτο λωποδύτης καὶ κακοῦρ-
γος. Εἶχε πλέον περιπλακῆ εἰς τὴν
ὀλεθρίαν σπείραν, προσέβη εἰς μικρὰ
λωποδυτικὰ ἀνδραγαθήματα, καὶ δὲν
εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀπομακρυνθῆ
ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴν (!) αὐτὴν φιλικὴν
χορείαν. Καθ' ὁδὸν ἀναχωροῦντας
τοὺς συναντᾷ ἐν μικρὸν παιδίον, τὸ
ὁποῖον ἦτο ἐξαδελφὸς τοῦ μικροτέρου
λωποδύτου, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὅ-
τι ἡ μήτηρ του εὐρισκομένη εἰς τὴν
αἴθουσαν τοῦ κηρύγματος τὸν περι-
μένει διὰ νὰ ἀνακοινώσῃ καὶ τι
σπουδαῖον. Καὶ ἐνῶ ὁ μεγαλῆτερος
μέχρι μυελοῦ ὀστέων διεφθαρμένος
προσεπάθει νὰ τὸν καταπέσῃ νὰ μὴ
δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν, ὁ μικρότερος
ἦτο ἀμετάπειστος. Θὰ μεταβῶ ἔλε-
γεν εἰς τὸν σύντροφόν του, εἰς τὴν
θεῖαν μου διότι εἶμαι περιέργος νὰ
εἶδω τί με θέλει, καὶ θὰ συναντηθῶ-
μεν πάλιν τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ γνω-

στόν μας καφενεῖον ὅπου θὰ θύσω-
μεν εἰς τὸν Βάκχον καὶ θὰ κανονί-
σωμεν τὰ τῶν ἐργασιῶν μας. Ἄπε-
χωρίσθησαν οἱ δύο φίλοι διὰ νὰ μὴ
συναντηθῶσι πλέον καὶ ἰδοὺ πῶς.

Πρὶν ἢ ὁ ῥήτωρ ἀρχίσῃ τὴν ἀ-
νάπτυξιν τοῦ θέματός του ἐγένετο
προσευχή, καὶ τὸ ἀκροατήριον ἀνέ-
μενε τὴν ἑναρξιν τῆς διαλέξεως ὅλοι
εἶχον τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς
τὸν ῥήτορα, καὶ μόνον ἡ θεία τοῦ
λωποδύτου ἔβλεπε πρὸς τὴν θύραν
ἀναμένουσα ἐναγωνίως τὸ τέκνον
τῆς διὰ νὰ μάθῃ ἐὰν ὁ ἀνεπιὸς τῆς
ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν ἢ ὄχι. Φαν-
τάζεται δὲ κανεὶς τὴν χαρὰν τῆς ὄ-
ταν εἶδε μετὰ τινα λεπτὰ προσερχό-
μενοι τὸν υἱὸν τῆς τῆ συνοδείᾳ τοῦ
ἀνεπιοῦ. Τὸ ἀναπτυσσόμενον ζήτη-
μα ἦτο πολὺ ἐπίκαιρον ὡρηθῆ ὁ
ἱεροκήρυξ ἐκ τοῦ ταξειδίου τὸ ὁποῖ-
ον ἔκαμεν ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν
εἰς τὴν Δαμασκόν, κατὰ τὸ ὁποῖον
ἐντελῶς μετεβλήθη καὶ ἀπὸ φοβεροῦ
ἐνθερμος αὐτοῦ θιασώτης, καὶ κατέ-
ληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εἰς πάν-
τα ἄνθρωπον παρουσιάζονται τιαυ-
ται εὐνοϊκαὶ περιστάσεις, τὰς ὁποίας
παρουσιάζει ἡ θεία Πρόνοια διὰ νὰ
ἐξεγενηθῇ ὁ πεπτωκὸς ἀπὸ τὸν βαθὺν
λήθαργον τῆς ἁμαρτίας καὶ λουσθῆ
εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς μετανοίας.
Μετὰ τῆς δὲ δυνάμεως καὶ πεισι-
κότητος ἀνεπτύχθη τὸ θέμα, καὶ τό-
σα παραδείγματα ἀθῶων καὶ κακούρ-
γων ἐπιστραφέντων εἰς Χριστὸν ἀ-
ἀνεφέρθησαν, ὥστε μετὰ τὸ πέρασ-

τῆς ὁμιλίας, οἱ ἀκροαταὶ μὴδ' αὐτοῦ
τοῦ λωποδύτου ἔξαιρουμένου, ἀπήρ-
χοντο συγκεκινημένοι καὶ μὲ τὰς ἀ-
ρίστιας τῶν ἐντυπώσεων. Ἡ θεία
τοῦ λωποδύτου βλέπουσα ὅτι ἐπ' αὐ-
τοῦ ψυχολογικῶς ἐλέγχεσε τὸ κή-
ρυγμα, τὸν πλησιάζει, τῷ κάμει φρι-
κτὰ παράπονα ὅτι ἀπὸ πολλοῦ δὲν
τὴν ἐπισκέπτεται, τῷ προσφέρει ἐν
ἰ. εὐαγγέλιον διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ
σχετικὸν μέρος τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ
Παύλου, καὶ τῷ λέγει ὅτι τὴν προ-
σεχῆ Κυριακὴν κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν
νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὸ κήρυγμα φέ-
ρων καὶ τὸ εὐαγγέλιόν της.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν καὶ τὴν
μεθεπομένην ὁ λωποδύτης δὲν ἐνε-
φανίσθη ἡ θεία τοῦ ἦτο μὲν ἀνή-
συχος, ἀλλὰ καὶ παρηγορεῖτο βλέ-
πουσα ὅτι ὁ μεγαλῆτερος σύντροφός
του διήρχετο τῆς οἰκίας της μόνος
του. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἑβδομά-
δων ὁ ἀναγεννηθεὶς παρουσιάσθη,
μόλις ὅμως ἐτελείωσε τὸ κήρυγμα ἐγ-
χειρίζει τὸ ἱερὸν βιβλίον εἰς τὰς χεῖ-
ρας τῆς θείας του, ἀσπάζεται τὴν δε-
ξιάν της καὶ ἐσπευσμένως ἀναχωρεῖ.
Αὕτη ἔμεινεν ἐκστατικὴ καὶ τότε μόν-
ον καθιστάμενος ὅταν εἶδεν ἐντὸς τοῦ
Εὐαγγελίου μίαν σημείωσιν περιέ-
χουσαν τὰ ἑξῆς: «Σεβαστὴ μοι θεία
αἰώνιως θὰ σὲ εὐγνωμονῶ διότι ἐ-
χρησίμευσας τὸ ὄργανον τῆς Θείας
Προνοίας πρὸς σωτηρίαν μου· φεύ-
γω μακρὰν ἀπὸ μέρη τὰ ὁποῖα μοι
ὑπενθυμίζουσι πικρὰς ἀναμνήσεις».

Παρήλθον πολλὰ ἔτη καὶ οὔτε
φωνὴ οὔτε ἀκρόασις ἀπὸ τὸν πρώην

λωποδύτην ἡ θεία τοῦ προσεβλήθη
ἀπὸ ὀξείαν νόσον καὶ ἐπρόκειτο· ν'
ἀποθάνῃ, ὀλίγον δὲ πρὸ τοῦ θανά-
του της ἔλεγεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν
ὅτι ἀποθνήσκει μὲ ἀναπεταμένην
τὴν συνείδησιν διότι τὸν υἱὸν τῆς ἐ-
μόρφωσεν ἐπὶ τῇ βίσει θρησκευτι-
κῶν πεποιθήσεων, τὸν δὲ ἀνεπιὸν
τῆς ἀνέστυρεν ἀπὸ τὸ βάραθρον τῆς
καταστροφῆς. Καὶ αὕτη μὲν ἀπλήθην
εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς πλήρης πα-
νευφροσύνων ἀσθημάτων, ὁ δὲ υἱ-
ὸς της χάρις εἰς τὰς μητρικὰς της
φροντίδας καὶ προσπαθείας ἐτελείω-
σε τὴν ἱατρικὴν καὶ κατέλαβε περι-
βλεπτον ἐν τῇ κοινωσίᾳ Ἡσίου.

Μετὰ παρέλευσιν εικοσαετίας ἀπὸ
τοῦ θανάτου τῆς εὐσεβοῦς ταίτης
γυναικὸς ὁ υἱὸς της ἐταξειδεύει διὰ
τὴν Ἀμερικὴν ἐν τῷ ὑπερωκεανίῳ
συνήντησεν ἕνα ἱεραπόστολον μετα-
βαίνοντα νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον
εἰς ἄνθρωπους εὐρισκομένους μακρὰν
τοῦ Εὐαγγελικοῦ φωτός, ἐσχετίσθη
μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ ἱ-
εραπόστολος ἦτο ἐξαδελφὸς του καὶ
ἄλλοτε κακοῦργος δὲν ἠδύτατο νὰ
συγκροτήσῃ τὴν ἐκκλησίαν του ὁ δὲ
ἱεραπόστολος πλημμυρισμένος ἀπὸ
δάκρυα συγκινήσεως ὑπενθύμισεν
εἰς τὸν συνομιλητὴν του τὴν ἀλησμό-
νητον ἐκείνην Κυριακὴν κατὰ τὴν
ὁποῖαν τὸ πρῶτον ἦκουσε κήρυγμα
καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν
ὁποῖον ἔκτοτε ὀλοήρως ὑπηρετεῖ.
Καθ' ὅλον τὸν πλοῦν δὲν ἔπαυσε
πλέκων τὸ ἐγκώμιον τῆς εὐεργετικῆς
του. «Ἄν ὅν ἦτο ἔλεγεν εἰς τὸν ἱ-

ατρὸν, ἢ μήτηρ σου πολὺ πιθανὸν
νὰ ἐκυλιόμην ἀκόμη εἰς τὸν βόρβορον
τῆς κακίας καὶ ν' ἀνεβιβάζομην εἰς
τὴν ἀγχόνην καθὼς ἀνεβιβάσθη πρὸ
δύο μηνῶν ὁ ἄλλοτε σύτροφός μου
ἐν τῇ λαοδυτικῇ τέχνῃ, ὁ περιφρο-
νήσας τὴν πίστιν· μιμήθητε ἰατρὸς
τὸ παράδειγμα τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς

σου, καὶ δίδαξον τὴν πολυπληθῆ
πελατείαν σου ὅτι διὰ τῆς πίστεως
ἐκμηδενίζονται οἱ Νέρωες τῶν ἐθνῶν
καὶ οἱ ἐφιάλται τοῦ καθήκοντος, καὶ
ἀνεγείρονται οἱ κολοσσοὶ τῆς ἀρετῆς
καὶ οἱ γίγαντες τῶν ἐθνικῶν κατορ-
θωμάτων».

B. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ἰεροκλήρου

ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

«Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς, οὐ δὲ ἀπελ-
θῶν διάγγελλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». (Λουκ. Θ', 59-62)

Ἡμέραν νινὰ ἐνθουσιώδης τις νέ-
ος, παρακολουθήσας τὴν διδασκα-
λίαν καὶ τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου,
ἔλαβε τὴν εὐγενῆ ἀπόφασιν νὰ ἀκο-
λουθήσῃ Αὐτὸν διὰ παντός καὶ νὰ
γίνῃ μαθητῆς Του, προέβαλεν ὁμοῦ
ἓνα ὄρον, ὅστις φαίνεται ἐκ πρώτης
ὄψεως νομιμώτατος· ἐζήτησε δηλο-
νότι νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ ὅπως ἀπέλ-
θῃ καὶ θάψῃ πρῶτον τὸν πατέρα
του. Ἐλαβεν ὁμοῦ τὴν ἀνωτέρω
παράδοξον καὶ ἐκπληκτικὴν ἀπάν-
τησιν· «Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι
τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς»· ἀλλὰ νεκροὶ
δύναται νὰ θάψωσι νεκρούς;

Ἄν ἀγαπησθῶμεν ἰδὼν ἐξῆς λό-
γων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Ἐφ.
B'1) καὶ ὑμᾶς νεκροὺς ὄντας τοῖς
παραπτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις,
εὐκόλως θέλομεν κατανοήσῃ ὅτι οἱ
νεκροὶ οὗτοι οἱ θάπτοντες ἄλλους
νεκρούς, δὲν εἶναι κυριολεκτικῶς νε-

κροὶ, ἀλλ' εἶναι πάντες ἐκεῖνοι τῶν
ὀπλοῶν ἢ ψυχῆ εἶναι τρόπον τινα
νεκροί, εἶναι πάντες ὅσοι δὲν ἔχουσι
ἐν ἑαυτοῖς τὴν πνευματικὴν ζωὴν,
διότι δὲν ἀνεγενήθησαν, δὲν ἀπέ-
βαλον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τῆς
ἁμαρτίας καὶ δὲν ἐγένοντο νέοι ἄν-
θρωποι διὰ τῆς μετανοίας καὶ διὰ
τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, εἶναι
ἐκεῖνοι οἵτινες βλέπουσι μόνον τὰ
παρόντα καὶ τὰ φαινόμενα, χωρὶς
νὰ ἔχωσι τὴν πίστιν ἥτις μᾶς ἐμπο-
δίζει νὰ ἐκπληρωθῶμεθα καὶ νὰ τα-
ρατῶμεθα ὑπὸ τῆς οἰγῆς καὶ τοῦ
μυστηρίου τοῦ ἴαφου.

Ἄν εἶναι πρόπον νὰ κλαίωμεν δι-
ότι ἀποχωριζόμεθα ἀπὸ τῶν φιλιτά-
των μας διὰ τοῦ θανάτου ἀποῦ κα-
αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Κύριος
καὶ τὸ πρότυπον πρὸς ὃ ὀφείλομεν
νὰ ἀτενίζωμεν, ἔκλαυσε πρὸ τοῦ
τάφου τοῦ Λαζάρου, τὸν ὁποῖον ἐν-

τὸς ὄλιγον ἐμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς
τὴν ζωὴν, ἐν τούτοις εἶναι κακὸν καὶ
ἐνοχοποιητικὸν μάλιστα δι' ἡμᾶς· νὰ
περικλειώμεθα ἐν τῇ θλίψει ἡμῶν
νὰ ἀποτορῶμεν τὰ βλέμματα
ἡμῶν ἀπὸ τῶν θλίψεων τῶν ἄλλων
νὰ κωφεύωμεν εἰς τοὺς στεναγμοὺς
ἐκείνων τοὺς ὁποίους αἱ ἐπαγγελίαι
τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπαγγελίαι ἀφέσεως
τῶν ἁμαρτιῶν, δυνάμει ἐν Χρι-
στῷ, ζωῆς αἰωνίου, δὲν ἐνεθάρρου-
ναν, δὲν ἐνεδυνάμωσαν, δὲν παρη-
γόρησαν. Οὐδέεις ζῆ, ἢ μᾶλλον δὲν
ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζῆ χάριν ἑαυ-
τοῦ καὶ μόνον. Καὶ τοῦτο θέλει νὰ
μᾶς διδάξῃ πρὸ παντός ὁ Κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δι' ὧν λέγει
«Ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυ-
τῶν νεκρούς».

Θέλει πρὸς τούτοις νὰ κατανοή-
σωμεν ὅτι τὸ καθήκον νὰ ἐπαναφέ-
ρωμεν τὸν πλησίον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς
ἀληθείας καὶ εὐδαιμονίας ἦτοι εἰς
τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὑπερ-
τερον τῶν οἰκογενειακῶν καθήκον-
των. Ὅχι ὅτι θέλει νὰ μᾶς ὑποκι-
νήσῃ ὅπως παραμελῶμεν τοὺς οἰ-
κειοὺς, ἀλλὰ θέλει νὰ μᾶς ἐμβάλῃ
τὴν συναίσθησιν ὅτι πρέπει νὰ μᾶς
ἐνδιαφέρῃ πρὸ παντός τὸ ζήτημα
τῆς σωτηρίας τῶν περιτοισιζόντων
ἡμᾶς. Ἐπὶ πλὴν μᾶς δίδει νὰ ἐν-
νοήσωμεν ὅτι ὁ ζωηρὸς πόθος καὶ
ζῆλος νὰ ὑπηρετήσωμεν τὸν οὐρά-
νιον Πατέρα, δημιουργεῖ δεσμὸν πολ-
λῷ μᾶλλον πραγματικώτερον καὶ
ἰσχυρότερον τῶν δεσμῶν τοῦ αἵμα-
τος καὶ τῆς συγγενείας διὰ μάλιστα

παρὰ τοῖς οἰκειοῖς καὶ συγγενεῖσι ἢ
πνευματικῇ ἐπικοινωνίᾳ δὲν καθι-
στᾷ πλήρεις τοὺς συγγενικοὺς δε-
σμούς. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζει ὁ
Κύριος διὰ τὴν λέγειν ὅτι μήτηρ αὐ-
τοῦ καὶ ἀδελφοὶ εἶναι οἱ ποιῶντες τὸ
θέλημα τοῦ ἐν οὐρανοῖς Πατρὸς Του.
(Ματθ. ΙΒ'. 49) καὶ πᾶς ὅστις δή-
ποτε ἀφήκεν οἶκον, ἢ ἀδελφεοῦς,
ἢ ἀδελφάς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα,
ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν
Αὐτοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἕκατον-
ταπλασίονα λήσεται ἐν τῷ καιρῷ
τούτῳ τοῦτέστιν ἦδη ἐν τῇ παρου-
σῃ ζωῇ, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρ-
χομένῳ ζαῖν αἰῶνα. (Μάρκ. Γ'.
28—30). Τίς δὲν παρατηρεῖ τῷ ὄντι
ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ ὅτι ἄνθρω-
ποι τῶν ὀποίων αἱ ἰδέαι καὶ τὰ ἀ-
σθήματα συνταυτίζονται, καίτοι ὁ-
λως ξένοι πρὸς ἀλλήλους, συνά-
πτουσι ὁμοῦ πρὸς ἀλήλους δε-
σμούς τόσοσιν στερεῶς ὥστε ψυχραι-
νοῦνται καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς στε-
νοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκειοὺς;

Θέλει τέλος νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι ὁ
χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ ἐδριολοκῆται
ὑπὸ τὸ βάρος καὶ τὴν ἀγωνίαν τὴν
προκαλούμεν ἕκ τοῦ θανάτου ἢ
τῶν δυστυχημάτων ἅτινα ἀνήκουσιν
ἦδη εἰς τὸ παρελθὸν δηλαδὴ ὅχι μῦ-
νον δὲν πρέπει νὰ κάμπηται ὑπὸ
τὸ βάρος τὸ προκαλούμενον ἕκ τοῦ
θανάτου τῶν προσφιλῶν του, ἀλλὰ
γενικῶς δὲν πρέπει νὰ σιενάξῃ διὰ
πάν ὅτι παρήλθε καὶ δὲν πρέπει νὰ
ἐπιτρέπη ὥστε νὰ ἐπικαθήται ἐπὶ
τῆς ψυχῆς ὑμῶν ὡς ἐπιθανάτιος ἀ-

γωνία τὸ παρελθόν, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, νὰ μὴ καταβάλληται μὲν ὑπὸ τῆς λύπης δι' εὐτυχίας ἀπολεσθείας διὰ παντός, νὰ μὴ εἶναι δὲ προσηλωμένος εἰς τὴν διαρκῆ ἀνάμνησιν καὶ θεωρίαν τῶν θλιβερῶν γεγονότων τὰ ὅποια ἀφήνουν ἐν τῷ βίῳ του ἴχνη ἀνεξάλειπτα.

Ἀναμφιβόλως δυνάμεθα νὰ λυπώμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς προῦπαρξάσης ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας, ἀλλ' ὄχι νὰ ἀποροφηθῶμεν καὶ νὰ παραλύσωμεν πᾶσαν ἡμῶν τὴν δραστηριότητα διὰ τῆς λύπης ταύτης. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία μᾶς ἐγκατέλιπε οὔτε δι' ἡμᾶς οὔτε διὰ τοὺς ἄλλους ἐσταμάτησεν ἡ ζωὴ καθόσον τὸ παρὸν καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἔχει τὰ καθήκοντά του καὶ τὰς εὐθύναις του. Ἐχομεν πρὸς τοῦτοις τὸ δικαίωμα νὰ θλιβώμεθα καὶ νὰ ὑποφέρωμεν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ ὀχυρώμεθα ἐγωιστικῶς εἰς τὰς θλίψεις μας διότι οὐδὲις ζῆ καὶ ὑπάρχει ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Χαρὰ καὶ θλίψεις δίδονται διὰ τὰ μᾶς διδάξωσιν ἄλλο τι, ἢ μὲν χαρὰ τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεόν

καὶ πρὸς ἐκεῖνους οἵτινες μετ' αὐτὸν ἢ ἐν ὀνόματι Αὐτοῦ ὑπῆρξαν αἱτιοὶ τῆς χαρᾶς τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ διὰ τὴν βοήθειαν τὴν ὅποیان ἐλάβομεν κατὰ τὴν δοκιμασίαν μας εἴτε ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοῦ εἴτε ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων.

Αἱ δὲ θλίψεις τὴν ταπεινώσιν διὰ τὴν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας μας ἀχαριστίαν καὶ διὰ τοὺς γογγυσμούς μας ἐν ἡμέραις θλίψεων, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐκ μέρους ἡμῶν ὑπαισιότητα τὴν προκαλέσασαν τὴν ἀπώλειαν τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας ἢ τὴν γενήσασαν τὰς θλίψεις ταύτας. Ἐὰς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς. Ἐὰς κλαίωμεν μετὰ τῶν κλαίωντων, ἀλλ' ὡς ὑποδεικνύωμεν εἰς αὐτοὺς τί δύναται νὰ ἐπιφέρει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἰς βίον τὸν ὅποιον ἐπισκέπτεται καὶ ταράττει ἴσως ἐκ βάθρων ἢ δοκιμασία, καὶ πῶς δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἄνευ τῆς χάριτος ταύτης, θὰ ἐφέροτο ὡς πλοῖον ἄνευ πηδαλίου ἐν τῇ τρικυμίᾳ, χαίροντα μὲν ἐν τῇ ἐλπίδι, ὑπομόνοντα δ' ἐν τῇ θλίψει καὶ προσκαρτεροῦντα ἐν τῇ προσευχῇ. Ρωμ. (Β', 12)

Γ. Κ. ΠΑΣΧΑΛΗΣ

ΘΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρῃ	Γρ. ἀργ. 24
» ταῖς Ἐπαρχίαις	» » 30
» τῷ Ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 7
» Ἀμερικῇ	» » 10

N. K. X. ΚΩΣΤΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ* ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ. ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Περαιτέρω εὐρηνται τὰ τῆς διευθετήσεως τῆς ἑριδος μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν Μοσχονησίων καὶ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου Παΐσιου τοῦ ἀπὸ τοῦ 1795, παρόντος καὶ συνυπογράφου τοῦ διεορμηθέντος τοῦ Ὁθωμανικοῦ σιόλου Ἰωάννου Καρατζᾶ, κατ' Ἰούνιον τοῦ 1800. Ὁ Παΐσιος ἠραγκάσθη τότε νὰ παρατηθῇ ἀφ' οὗ παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἀνθιμον τὴν ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ἐπισκόπου, ἀνεγερθεῖσαν μικρὰν μονὴν τῆς Παναγίας τοῦ Λέκκα, ἧς κατὰ τοὺς κατοίκους ἦτο ἀνεκαθεν κτήμα τοῦ Κοινοῦ τῶν Μοσχονησίων, καὶ ἐχειροτονηθῆ ἀντ' αὐτοῦ νέος ἐπίσκοπος τῆ ἀδείας τοῦ αὐτοῦ τῆ 18 Δεκ. 1798 πατριαρχεῦσαντος Νεοφύτου Ζ πρὸς τὸν Ἀνθιμον ἔχοντα συλλειτουργοὺς τὸν Φιλαδέλφειας Ἰάκωβον καὶ τὸν βοηθὸν ἐπίσκοπον τοῦ Σμύρνης Λεόντιον, ἧτοι ὁ Διονύσιος ἐκ Κηπόλεως, τέως ἀρχιδιάκονος τῆς μητροπόλεως Βιζύης κατ' Ἀγ. τοῦ 1800 ἐν τῇ Ἀγ. Φωτεινῇ (σ. 18—23). Ὁ Παΐσιος τὴν πατριδα Μοσχονησίων ἢ κατ' ἄλλους Ἀνδριος ἐγένετο ὕστερον Βάργης καὶ εἶτα Σφροπόλεως, ὁ δὲ

Διονύσιος ἐποίμανεν ἐν Μοσχονησίοις μέχρι τοῦ 1818 ὅτε πλέον παρὰ τὰ παράλια τῆς Τρωάδος ἀπέθανεν (Πρβλ. καὶ Ε. Δράκου τὰ Μικρασιακά, Ἀθην. 1895. Β. σελ. 19).

Συνοδικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Γρηγορίου Ε περὶ τοῦ υπερόγκου χρέους τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπικυλομένη τὴν βοήθειαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου τῆ 19 Ἰουν. 1798 (σελ. 11—12). Τοιαῦται ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλων πατριαρχῶν συχνάκις ἀναγράφονται αὐτῶν μέχρι τοῦ 1818, ὡς καὶ ἐν τῷ Β' κώδικι.

Τὰ τῆς ιδρύσεως εὐνηρίου οἴκου ἐν τῷ χωρίῳ Μπουνάμπασι ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐγκαινισθέντος κατὰ Μάρτιον τοῦ 1799 ὑπὸ τοῦ Ἐρωθρῶν Λεοντίου (σ. 10) καὶ ἐφοδιασθέντος διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐπισήμων ἐγγράφων ὕστερον (σ. 35—38). Τοιοῦτος παλαιότερος ἰδρυθῆ τῷ 1769 ἐπὶ βραχὺ διατηρηθεῖς.

Τὰ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐν Κωνκλιτζᾷ κατὰ Νοέμβρ. 1801 (σ. 26). Τὰ

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 139

τῆς συνλεύσεως ἐν τῇ Μητροπόλει τῇ 21 Ἰανουαρ. 1802 διε ἐμφηφίσθη ὁ θεομὸς τῶν «δωδεκανῶν» (σελ. 29).

Τὰ τῆς τελευταίας τοῦ ἀπὸ 1782 ἐπισκόπου Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων Λεοντίου τοῦ Θεσσαλονικέως, τῇ 9 Ἰουλ. 1803, ἐν Βουρνόβῃ καὶ ταρέντος ἐν τῷ ἐκεῖ ναῷ τῆς Κοιμήσεως, τοῦθ' ὄπερ προεκάλεσεν ἀντίδρασις ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν (σ. 39—45) καὶ οὐ ἀρχιερέως ὁ Ἄνθιμος διωρίσθη ἐκκαθαριστὴς τῆς περιουσίας ὑπὸ τῶν Πατριαρχεῖων (Κωδ. Β' σ. 355—363).

Διήγησις περὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἐν Νέῳ Ἐφέσῳ ἀθλήσαντος νεομάρτυρος Γεωργίου τῷ 1801, (πρβλ. καὶ Σάθα Μεσαιων. Βιβλιοθ. τομ. Γ, σελ. 610) οὕτως ἡ μνήμη ὄρισθη γὰ τελεῖται κατ' ἔτος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἐν Σμύρνῃ τῇ 5 Ἀπριλ. (Κωδ. Γ, σ. 29—30). Ἐπειδὴ δὲ περὶ νεομαρτύρων ὁ λόγος καὶ ἕτερος νεομάρτυς ὁ Δῆμος ἐξ Οὐζοῦν Κιουπροῦ παρὰ τὴν Ἀδριανοῦπολιν μαρτυρήσας ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ Νεοφύτου τῇ 10 Ἀπριλ. 1763 κείται τεθαμμένιος ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς (πρβλ. καὶ Σάθα ἀντὶ τοῦ σελ. 609 ὅστις ὅμως ἀναφέρει τὴν 5 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὡς ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ.)

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν κ. κ. Χρυσόστομος τὴν αὔριον Κυριακὴν 8 Δεκεμβρίου κηρύξει τὸν θεῖον λόγον ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἁγ. Νικολάου.

Ἡ Α. Θεοφιλία ὁ ἅγιος Ξανθοπούλεως κ. κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἁγ. Βουκόλου.

Οἱ δὲ ἱεροκίρυνκες τῆς Ἐρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξουσιν ὡς ἑξῆς.

Ὁ ἱερολογ. κ. Γρ. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Βαϊρακλή.

Ὁ ἑλλόγ. κ. Π. Καταναβάκης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Βουρνόβα μ. μ. δι' ἐν τῇ σχολῇ Ἁγ. Τρύφωνος.

Ὁ ἑλλόγ. κ. Β. Εὐθυμίου π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἁγ. Φωτεινῆς μ. μ. δι' ἐν τῇ σχολῇ Ἁγ. Αἰκατερίνης.

ΣΗΜ. Τὸ ἐν ταῖς σχολαῖς κήρυγμα ἀρχίται τὴν 3ην ὥραν μ. μ.

ΜΙΚΡΑ ΔΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πανος. Καθηγούμενον κ. Ἀγαθάγγελον (Πάτριον) καὶ Αἰδεσιμολογ. κ. Σταύρον Α. Κυριακίδη (Τσοροῦ). Στεφανοφώδημεν ὀδηγίας ἡμῶν.—Κον Χρηστον Τσιβιλῆν (Κάϊρον—Αἰγύπτου). Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Ἐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἀπάντησον ταχυδρομικῶς. Αἰδεσιμολογίωτάτον, κ. Σταμάτιον Δόβολαν (Καϊσάρ) καὶ κ. κ. Χρόνην καὶ Γεωργιον Βεσσάλου (Νέα Φώκαια), Στέφανον Παπαδημητρίου (Βόλον—Ἑλλάδος), Γ. Β. Τζιτζινίκου (Lovell—Mass—Ἀμερικῆς) καὶ Δημήτριον Π. Ἀραπάκη (Βουδρούμιον). Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησον ταχυδρομικῶς.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Γ. ΛΟΥΚΕΛΛΗΣ. - ΤΥΠΟΙΣ: "ΙΕΡΟΥ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΥ,"

— Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται μεταλλικὰ 2 —